

Editura NEUMA
Strada Carpați nr. 28
Dej, județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș

Fotografie de copertă: Thomas Polenda
DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FRUNZĂ, SANDU

Miracolul vieții : poezii / Sandu Frunză. -

Dej : Neuma, 2026

ISBN 978-630-357-024-2

821.135.1

Sandu Frunză

Miracolul vieții

Editura
NEUMA
2026

Cuprins

Despre candoare	5	O întâlnire cu Lucian Blaga	42
Ca orice altă femeie	6	Miracolul vieții	44
Întrupare	8	Nostalgii estivale	45
Printre genele lacului	9	Cu tine e altfel, Ty	47
Ea	10	Ar putea muri	48
Fata cu pisici albastre	11	Natura	49
Cântec pentru pământeni	13	Îmi cântă	50
Cu bilet de voie, iubirea și moartea	14	Caută bucuria	51
Uimire	15	Așteptare	53
Lacrima lui Dumnezeu	15	Căutare	54
Drum	17	Cu absența ta, lubito	55
Așteptând lumina	18	Despre ochii tăi	56
Metamorfoze	19	Doar vinul roșu	57
Traversare	20	Trecere	59
Castelul	21	Întâlnirea	61
Chitara	22	Iubita mea	62
Te aștept	23	Lumea într-un zâmbet	63
Murim în trecut	24	Melancolie	64
Mirosind a bătrânețe, moartea	25	Ardere mistuitoare	65
Poetul și moartea	26	Pașii tăi	67
Plimbare	29	Picătura de liniște	68
Pașii tăi, spre primăvară	30	Chipul	69
Existențial	31	Vestea iubirii	70
Ziua cea însorită	32	Celebrare	71
Suferința	33	Precum paradisul	72
Viața	34	Ochii	73
Tânărul	36	Prezența	74
Sprîjin	37	Zâmbetul	75
Solitar, poetul	38	Dăruire	76
Promise	40	Dorința	77

Despre candoare

Viața mea
este un pahar din care ea a băut
ca o binecuvântare.
Cu toții povesteau
despre naturalețea ei
de ființă ivită
din pârâul muntelui de griji
cotidiene.
În simplitatea ei,
dacă ar vedea-o,
Și Necuratul s-ar îmblânzi
și s-ar curăța,
Ca un îndrăgostit
care nu știe ce l-a fermecat:
Elixirul luminii solare
sau revărsarea blândă a Lunii.

Ca orice altă femeie

Ceea ce mă fascina
cel mai mult la ea
Era faptul că se ivea
ca o femeie precum
oricare altă femeie

Știa să pășească legănat
ca visul unei mări
în care ies copiii la scăldat

Știa să zâmbească la fel de bine
cum știa să gătească
Spirite libere veneau
să se hrănească cu descătușarea
născută din arderea unei candelă vibrând
pe masa cu cele mai alese bucate ale
iubirii
mereu pregătită să servească

Știa să mă învăluie cu feminitatea ei
Ca o blândă tristețe lăsată în urmă
în zori
După nopți pline de culori
răvășite de aripa unei păsări
ce și-a luat zborul din lumină

Când mă convingea că timpul
moare și el o dată cu noi
Mă făcea să cred că
am câștigat cel din urmă război
Mereu fericiți în singurătatea
care ne aduce împreună

Întrupare

Născută din coborârea
lui Dumnezeu
în pământul ființei mele
în lutul
zămislit spre a fi altarul
unei arderi de tot
murmurând ploaia de vise
a vieții

Fragilă precum flacăra
unei lumânări
ce adună în sine
puterea muritorului
ce privește în oglinda rugăciunii
lumina din ochii tăcerii

Cu înserarea fiecărui cuvânt
întrupată în zborurile ce renasc în zori
doar tu știi căderea sublimă
a cântecului de dragoste
ce se încarnează

Printre genele lacului

Printre genele lacului
Amintirea umbrei sale
se proiectează ca o sfioasă lumină
întrupată în bucuriile începutului de iarnă
fără oameni de zăpadă
fără dorință de sărbătoare
doar buzele umede ale unui
familiar mister

Trupul ei mă leagă de cer
ca o dorință de viață
întrecută doar de setea de veșnicie

Ea

Întruchipând bucuria
existenței tragice
pe care nu a asumat-o
până la capăt niciodată

Ieșirea ei din labirint
s-a dovedit mereu motivațională
în întâlnirile informale
în cluburi pierdute în clarobscur
în strălucirea artificială
a sălilor clădirilor de metal și sticlă

O vei recunoaște imediat când
o să îți iasă în cale

Frumoasă precum grâul pregătit
să fie pâinea ce înflorește
în mâinile bătrânilor cerșind
pe străzi lăturalnice

Fata cu pisici albastre

În amintirile copilăriei
din satul natal alergam
La marginea pădurii în
Cimitirul evreiesc
împreună cu prietenul meu,
fiul preotului Vaida
și cu alți câțiva
Printre copaci uriași și pietre funerare
marcate de iarba cosită cu blândețe de o
Mireasă prea devreme pentru a fi imaginată

Mult mai târziu,
mergând la marginea pădurii
pentru a rosti o poveste de dragoste
Am găsit cimitirul cu un lacăt amenințător
Împrejmuit cu gard de sârmă împletită
Iar pe deasupra cu roți stridente
de sârmă ghimpată
Nici o poveste
nici o poezie nu mai intra acolo
Rămânea cu respirația tăiată

Ultima dată când am fost ispitit
de himerele pădurii
Mi-am purtat
picioarele mele de lut